

Dúhový išiel ulicami ako o závod. Zaparkoval auto s dvoma kolesami na chodníku a utekal do domu. Ruky sa mu triasli a hľadali niečo, čo by rozmlátili. Našiel príručku o tradičnej belgickej kuchyni, ktorú pred rokmi napísal. Otvoril ju a trhal z nej stránku po stránke. Hladký papier mu vykrajoval krátke červené pružky na prstoch. Schmatol ďalšiu knihu z police. Keď boli knižnice prázdne, prebrodil sa záplavou zdrapov papiera a dolámanými väzbami kníh do kuchyne, kde tých pár hrnčiekov a tanierov, čo mal, s rinčaním skončilo na stene. Vylial pollitra vlažnej kávy z termosky, ktorú držal nad hlavou a šmaril ju potom cez kuchynské okno. Vyzeralo to, že surový vietor, ktorý sa valil dnu, mu na mokrých šatách zanechával mráz. Chvejúc sa pustil nôž na zemiaky, ktorým doničil kuchynský stôl, na zem. Jeho besnenie uvoľnilo silný, ale nanajvýš malátny smútok. Čupol si a chvíľu tak zostal, opierajúc sa o ušpinenú kuchynskú skrinku. Potom si stočený do kľbka ľahol na dlážku medzi porcelánové črepy a okamžite zaspal. Prvé, čo videl, keď znova otvoril oči, bol tučný holub, ktorý pozeral dnu cez rozbité kuchynské okno. Dúhový si kládol otázku, ako chutia slzy, ktoré sa drali pomedzi jeho pery.

Bolo to hlboko v minulosti, keď naposledy miloval. Dotyčný chlapec sa volal Tomas. Pri ich prvom stretnutí mu Herbert povedal, že ten moderný pravopis v jeho mene považuje za stupídny. Chlapec mal zvláštnu vlastnosť – priťahovalo ho k ľuďom, ktorí k nemu pristupovali odmerane. V dôsledku tohto výrazne rástol jeho obdiv k Herbertovi a robil všetko preto, aby si získal jeho priazeň. Čo sa aj podarilo. Stále výraznejšie sa vynáral v Herbertových snoch a predstavách ako hlavná postava. A tiež stále častejšie vyhľadávali jeden druhého. Pár krát do týždňa si spolu zašli do reštaurácie a delili sa o posteľ. Tomas nazval Dúhového drsný jazyk pridanou hodnotou. Ľudia, ktorí Dúhového poznali, hovorili, že sa zmenil. Aj on sám si to myslel. Cítil sa miernejší a ľahší. Až dokiaľ sa Tomas neoženil s jedným dievčaťom, ktoré, ako sa ukázalo, bolo už rok jeho snúbenicou. Muži sa naposledy videli v kostole, kde sa konala svadba. Dúhový sa opitý vrátil dnu a spustil úskočne sformulovanú a nanajvýš trápnu a vulgárnu tirádu. Zatiaľ čo bol hrubo vyvlečený nevestinými strýkami von, zaprisahal sa, že už nikdy viac nenechá lásku vstúpiť do svojho života. To, že neoplýval žiadnym sexepílom, spoločenskými dispozíciami ani noblesným naturelom a charizmou, mu veľmi pomohlo držať sa dôsledne toho plánu.

Teraz, keď sa sklúčene odvliekol do svojej postele a zamotal sa do stuchnutej prikrývky z peria, videl Tomasa a Andyho ako dva obrovské krachy, vyznačujúce začiatok a koniec toho, čím jeho život bol: nekonečná stiesňujúca prázdnota. Nasledujúcich štrnásť dní strávil prevažne v posteli. Keď vypil všetky drahé vína zo svojej pivnice, prešiel na vodu z vodovodu. Z toho mála, čo jeho chladnička a mraznička ponúkali, sa živil, a potom už nejedol nič. Občas zadrnčal telefón, ale vôbec nepomýšľal na to, že by ho zdvihol. Necítil sa veľmi na to, aby s vedením Michelinského sprievodcu preberal svoje zistenia.

Tak či onak ho Andyho hviezda stále viac zamestnávala. Vo svojich zúrivých snoch, počas dňa takmer vidinách, videl Dúhový tú jednu blýskajúcu sa hviezdu rásť a množiť sa. To svetlo ho takmer oslepovalo. To v ňom podnecovalo jeho hnev.

Po štrnástich dňoch Herbert Dúhový už necítil zúrivosť prvých hodín, ani smútok, ktorý ho rozdrvil. Stiahol sa do zatrpknutej polohy, ktorá už roky charakterizovala jeho osobnosť. Klokotajúca kyslosť bola späť, aby tak ostala už nadobro a v zosilnenej forme. Vypálila mu diery do hlavy, kde sa ešte občas skrz naskrz rinuli neželané zvyšky ľubostných túžob. Keď zazvonil telefón, zdvihol ho. Ako očakával, volal niekto z vedenia Michelinského sprievodcu. Dúha vyrozprával, že ho na dva týždne zrazila k zemi otrava jedlom, ku ktorej prišiel v reštaurácii Andyho Smelého. Rozprával o hospitalizácii a lekárskej správe. Hviezdu, ktorú tento kuchár minulý rok získal, mimovoľne nazval žartom. Muž, s ktorým telefonoval, mu vážne oznámil, že prípad ďalej vyšetrí. A že „hviezdne“ reštaurácie, ktoré zapríčinili otravu jedlom, k dobrej reputácii Sprievodcu samozrejme neprispievajú.

„Ale prečo?“ To bola otázka, ktorú si Andy a jeho okolie položilo desaťkrát. Hviezda bola uznaním, odmenou za úsilie a dodatočnou motiváciou dať zo seba to najlepšie.

„Neviem, miláčik. Nemalo sa to stať. Daj si ale tú kúpaciu čapicu dole.“ Tieto slová opakovala Monika posledné mesiace dosť často. Jej muž už nebol tým, čím býval. Spal a varil s kúpacou čapicou na hlave. Bol to veru riadny šok pre ňu aj pre celý personál, že im Sprievodca odobral hviezdu. Volala a písala na hlavné sídlo Michelinského sprievodcu. Odbili ju mrzutými odpoveďami. Jediné, čo dokázala vyšparchať, bola akási neurčitá sťažnosť ohľadom čerstvosti pokrmu, ktorý sa v ich reštaurácii podával. Neveriaco sa smiala, až kým na druhej strane nepoložili telefón.

Počas jednej jednej noci, keď Andy nespál, vyslovil nahlas isté podozrenie. Povedal Monike, čo sa medzi ním a Herbertom Dúhom stalo a naznačil prepojenie s odobratou hviezdou. Monike to pripadalo nepravdepodobné, že by ten muž svoju starobu trávil ako kontrolór u Michelinského sprievodcu. Veď Dúha kedysi otvorene kritizoval systém hviezd, ktorý sprievodca používal. Nebolo to však nemožné. Ďalší deň Monika obvolala kolegov z brandže. Detailne opísali Dúhov výzor a zistila na svoje prekvapenie, že kedysi ich naozaj niekto taký navštívil, kto jeho svojráznemu profilu zodpovedal.

„Myslíš, že to nejak súvisí s Dúhou?“ spýtal sa znovu Andy.

Monika pohľadila svojho muža po kúpacej čapici a pokrčila plecami.

„Čo na tom záleží?“ odvetila Monika.

„Práveže záleží. Na hviezde!“ zvýšil Andy hlas a vstal. „A rozhodne na nemalom počte hostí!“ Tresol silne pästou po mramorovej kuchynskej doske a strčil si ju potom, hromžiac si popod nos, pod pazuchu.

Tak rozohňeného ho Monika ešte nezažila.

„Preháňaš.“ Aj jej hlas znel napätejšie ako inokedy. Istý čas každý pozerali zanovito na druhú stranu – on na držiak na hrnce a ona na okno.

„To o host'och nie je pravda.“ Monika sa postavila. „Veď sa len pozri!“ Ťahala ho k dverám, ktoré viedli do reštaurácie, a otvorila mu ich. Pretože pár pri najbližšom stolíku spýtavo a uprene pozeral na Andyho hlavu, rýchlo si stiahol kúpaciu čapicu z hlavy. Dlhو stál civejúc v otvorených dverách na ľudí, ktorých sýtil. Monika mala pravdu. Bolo ich rovnako veľa a v dobrej nálade. Prvýkrát za dlhé mesiace pristúpil váhavo k jednému stolu, kde si dve ženy v stredných rokoch pochutnávali na pudingovom dezerte zo sliviek a šľahačky. Rozžiarene naňho pozreli.

„Chutilo vám?“ spýtal sa Andy.

„Dokonale“, odvetila jedna z žien.

„Zna-me-ni-té!“ skandovala súčasne tá druhá.

„To ma teší“, povedal Andy a viac ako kedy predtým to tak aj skutočne myslel. Ženy sa usmiali ešte vrúcnejšie.

Nejaký veľmi starý pán Andyho potáhal za rukáv. Kuchár musel k nemu natočiť hlavu, aby mu rozumel, čo hovorí.

„Toalety“, vyriekol starý pán.

Keď sa spolu krokom posúvali k toaletám, starček k nemu vzhliadol zvedavými očkami sťa korálky.

„Pracuješ tu, chlapče?“ spýtal sa.

Andy prikývol.

„Odvzdaj moju poklonu šéfkuchárovi“, povedal a zavesil sa chvíľu do Andyho ramena pred tým ako sa vydal k toaletám.

Tú noc bozkal Andy Moniku na plecيا, prsia a ústa. Ako sa mätko knísala hore dole na jeho kolenách, pritisla si svoje spotené čelo k jeho. Schoval si ruku do jej vlasov a pritiahol si jej ucho k perám.

„Som šťastný muž, Monika“, šepol. „Toľko toho dostávam, a len tak.“

„Nie len tak“, namietla. A tiež povedala, že ho ľúbi.

Ďalší deň nechal svoju ruku počas celej jazdy voľne položenú na jej nohe. Boli na ceste do rozhlasovej relácie, v ktorej mal Andy rozhovor ohľadne odobranej hviezdy.

K jeho úľave ho redaktor srdečne privítal. Ani nemusel sám naznačovať, akou nespravodlivosťou bolo odobratie tej hviezdy. Redaktor u Andyho už kedysi jedol a takmer hystericky vyjadril svoje pobúrenie. Nepomýšľala Andy v tomto prípade na odvetu?

„Nie“, reagoval Andy. „Nakoniec, pozrite sa, moje jedlá sú predsa na hovno a zo mňa je tým pádom mŕtvy muž.“

Redaktor aj Monika, ktorí vedľa neho sedeli, sa na neho ohúrene pozreli. V éteri viselo napäté vyčkávanie.

„Ale aj tak, svoje jedlá pripravujem s láskou,“ pokračoval Andy, „s vášňou a oddanosťou. A tak chcem aj žiť.“

Celou cestou domov sa Monika s Andym rehotali nad tou poznámkou o hovne. Ledva pozerali na cestu, čo mali oči len pre seba. Nevideli, že vzduch toho neskorého popoludnia sčervenal presne tak ako pomleté mäso.

Nevenovali pozornosť ani autu, čo stálo zaparkované pred reštauráciou a v ktorom zošuchnutý Herbert Dúhový odrátaval minúty. Andy si ho všimol, až keď tlačil o dve hodiny kontajner s odpadkami k zbernému miestu.

„Pán Dúhový!“ zvolal Andy ohromene. Na toto stretnutie sa tešil, pretože dúfal, že vnesie viac svetla do záležitosti s odobranou hviezdou. Počas svojho meditovania s kúpacou čapicou na hlave sa už s týmto mužom hrdinsky popasoval. Teraz však, keď videl, ako Dúhový schradol, cítil len znepokojenie.

„Dobrý deň Andy“, pozdravil Dúhový.

Teraz, keď podišiel bližšie, videl Andy dostatočne dobre, ako Dúhého poplavá, kostnatá tvár vytŕča zo skrkvaneho letného plášťa. V kútikoch úst mal nazbierané sliny. Čo berie za lieky?

„Ako sa máte?“ opýtal sa neisto Andy.

„Dnes sa mám mimoriadne dobre“, odpovedal Dúhový. Náhle Andymu do očí ostro zasvietilo svetlo podvečerného slnka. Bol to odraz z niečoho, čo mal Dúhový v ruke. Andy ustúpil o krok a pozrel na to. Bol to kuchynský nôž firmy Global, veľmi obľúbený a v tej dobe aj najovenčenejší nôž japonskej výroby z nerezovej ocele, super ľahký a s chirurgicky ostrou čepeľou. Pri jeho používaní hovoril o ňom Andy často s nadšením.

„Andy?“ volala na neho Monika z reštauračnej záhrady, z druhej strany múru, ku ktorému pristavil Andy kontajner.

„Chod' dovnútra a pozamykaj všetky dvere!“ Andy si uvedomil, že to bola veta, ktorá oznamovala drámu.

„Čo?“ záchvevy Monikinho hlasu hučali Andymu okolo hlavy. Rozumela mu dobre, ale myslela si, že ju tie slová zmrazili.

„Chod' dnu a zamkni všetky dvere!“ Znelo to, ako keď bol v puberte.

Herbert Dúhový sa smial.

„Aký si duchaplný, Andy. Presne ako v tom v rádiu! Srandista.“

Monikine kroky sa ešte nevzdialili. Chcel to počuť. Musela ísť do domu a zavolať políciu.

„Pán Dúhový, pustite, prosím, ten nôž. Nechceme predsa nikoho zraniť.“

„Zraniť...“ Zdalo sa, že Dúhový to slovo ňuchá. „Tvoje jedlá sú predsa na hovno a ty si mŕtvy muž. Sebareflexia je začiatok všetkej múdrosti.“

„Prečo sa mi vyhrážete?“

„Chcem povedať, že..“

„Čo prosím?“

„...že vás ľúbim“, vyrazil zo seba Dúhový a vrazil nôž do Andyho brucha. Tá sila tlaku jeho ruky Andyho prekvapila, rovnako ako bolesť, ktorá ho zrazila k zemi. Uvažoval, že takto možno zomiera väčšina ľudí: prekvapená. Vtedy sa pod ním roztvoril chodník a on razom sa stratil v čiernych hĺbinách.